

Sygn. akt IV KO 76/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

w sprawie zażalenia **A. S.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zawierciu z dnia 30 kwietnia 2015 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie o sygn. akt [...]

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 października 2015 r.

wniosku Sądu Rejonowego w Cieszynie z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt II Kp 269/15

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bielsku-Białej.

UZASADNIENIE

Występując do Sądu Najwyższego z opisaną powyżej inicjatywą, Sąd Rejonowy wskazał, że przedmiotem zażalenia jest decyzja prokuratora umarzająca postępowanie w sprawie z doniesienia A. S. co do zdarzenia zaistniałego w dniu 27 marca 2007 r. w siedzibie Sądu Rejonowego w Cieszynie i w siedzibie Komendy Powiatowej Policji w Cieszynie, rozważanego w aspekcie naruszenia przepisów art. 231 § 2 k.k., art. 189 § 1 k.k. i art. 159 k.k., pozostającego jednocześnie w związku z oskarżeniem m.in. A. S. o czyn z art. 222 § 1 k.k., art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 57a § 1 k.k. Zdarzenie to wiązało się z prowadzeniem przez Sąd Rejonowy w Cieszynie rozprawy w sprawie wykroczeniowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Opisana inicjatywa zasługuje na uwzględnienie.

W świetle przedstawionych na wstępie okoliczności nie sposób nie zgodzić się z występującym Sądem Rejonowym, że w odczuciu społecznym istotnie może pojawić się przekonanie, iż w Sądzie tym nie ma dostatecznych warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy. Przedmiotem analizy, w związku z argumentacją zażalenia, pozostają dowody i okoliczności wiążące się z podejmowanymi w trakcie rozprawy (i poza nią) czynnościami funkcjonariuszy Policji, których świadkami byli m.in. sędzia i inni pracownicy Sądu miejscowo właściwego. Rację więc ma występujący Sąd, że rozpoznanie sprawy zgodnie z właściwością miejscową rodzić może niepotrzebne spekulacje i zastrzeżenia co do sposobu rozstrzygania i efektu rozstrzygnięcia, niezależnie od jego kierunku.

Ponieważ celem unormowania art. 37 k.p.k. jest eliminowanie takich sytuacji – godzących w dobro wymiaru sprawiedliwości, Sąd Najwyższy uznał za niezbędne odstąpienie od ustalonej właściwości miejscowej do rozpoznania zażalenia i dlatego orzekł, jak na wstępie.